

Hanneke Eggels weet in Een vrije huid internationale politieke themas in poëzie te vatten als zij dicht over algemeen menselijke themas, over mythen en mensen die onder het wiel van de geschiedenis terecht zijn gekomen: de verdrevene in de grote stad, de dakloze, de gevangene en de vluchteling. Ook aan een actueel biomedisch - ethisch thema waagt zij zich als zij in Bij het maken van een kind schrijft over het kweken van menselijke embryos voor wetenschappelijk onderzoek. Als lid van P.E.N. (Poets, Essayists, Novelists) is zij altijd een onafhankelijke kritische beschouwer van het wereldtoneel. Het is de eigenschap en grondhouding van een dichter die de actualiteit van hedendaagse thematische prioriteiten aanvoelt en op de bres tussen de mensen blijft staan.

Recensie(s)

Een Vrije Huid: poëzie die raakt én tot nadenken stemt.

Onlangs verscheen de nieuwe dichtbundel "Een Vrije Huid" van de (evt. "Nederlandse" toevoegen) dichteres Hanneke Eggels (Amsterdam 1946).

Om het maar direct kort en krachtig uit te drukken: een juweel van een dichtbundel.

Bij poëzie is het soms moeilijk om exact te duiden, waarom gedichten zo boeiend zijn, wat ze losmaken, ontroeren, waardoor en hoe ze op je huid komen. Bij dit meesterwerkje van Eggels is dat het tegendeel. Zij weet universele, menselijke thema's in heldere poëzie te vatten. In al haar gedichten (64 pagina's) staat geen woord te veel, geen woord te weinig.

Is de inhoud van haar vorige bundels enigszins cerebraal (" Sluier van Europa") of gelinked aan de streek en de natuur, waarin zij woont en werkt (De Weiden Van Elske), in de gedichten uit deze bundel heeft cerebraliteit plaatsgemaakt voor affectiviteit en emotie. Aandoenlijk en ironisch is bijvoorbeeld het gedicht "Haas"

"...onschuldig ligt hij lege oren- lange tanden starogig te verleppen in de bebloede kofferbak als spelbreker in een jacht op zichzelf..."

Geestig beschrijft zij in "Vergeten Groente" de pastinaak, de aardpeer, kardoen.

Maar haar gedichten gaan over meer: mensenrechten, vluchtelingen, daklozen, menselijke embryo's ("Bij het maken van een kind"), 19de eeuwse architectuur in een moderne versie ("Het Juk van Cuypers")

Ook stilistisch en klanktechnisch zijn haar gedichten van grote klasse. Ze weet klassieke klank- en stijlelementen - met name alliteraties en assonanties - te vermengen met ready made's ("Bij de Bloementuil van de Jonker") waardoor sommige gedichten een onverwachte wending krijgen. Ook laat ze bewust de interpunctie achterwege, waardoor haar gedichten aan snelheid winnen.

Soms wordt van de lezer kennis verwacht van de actualiteit qua locatie ("Het Arsenal") of qua gebeurtenis ("Fee van Maastricht") , maar daar helpt de dichters een handje mee door achterin de bundel een aantal gedichten van aantekeningen te voorzien.

"Een Vrije Huid" heb je zó uit (spontaan gerijmd) , waarna je direct weer van voren af aan gaat beginnen.

Hanneke Eggels: "Een Vrije Huid"

Uitgeverij: Cour De Culture, Beesel, Nederland